

Vit eru dómisjúk

— Vit dæma okkum sjálvi til himmals, men hini — tey okk um ikki dámar — dæma vit til heljar. Vit eru dómisjúk, tí vit halda, at vit standa fremri í Guds eygum enn onnur. Vit eru ómiskunnsum og vit eru hörð segði David Johannesen sóknarprestur m. a. í prædiku síni í Sörvágs kirkju á Vestanstevnu seinasta sunnudag.

Í prædiku síni nemur David Johannesen eisini við spurningin um gerningar og trúgv. Hann sigur m. a. at vit menniskju mangan læra, at gerningar hava einki við kristindóm at gera.

— Vit eru menniskju, sum siga: Harri, harri — og so halda vit alt vera í lagi. Men vit læra í dag, at kristindómur hevur við gerningar at gera.

Vit prenta prædikuna í heilum líki

8. s. e. trin. 1. tekstareð Matt. 7.15—21.

Vit kristnu eru so von til at brúka stór orð. Ja, vit dæma okkum sjálvi til himmals. Men hini — tey okkum ikki dámar — dæma vit til heljar. Vit eru dómisjúk, tí vit halda, at vit standa fremri í Guds eygum enn onnur. Vit eru ómiskunnsum og vit eru hörð. Og tað eru vit, tí vit ikki vita, hvat tað er at liva av náði. Nei, vit standa ikki fremri í Guds eygum enn tey, sum vit halda vera útstoytt og vrakaði.

Vit menniskju læra mangan, at gerningar einki hava við kristindóm at gera. Vit eru menniskju, ið siga: Harri, harri — og so halda vit alt vera í lagi. Men vit læra í dag, at kristindómur hevur við gerningar at gera. Træið kenst av fruktunum, tað merkir: Okkara gerningar avsløra okkum. Ikki so at tað skal vera samsvar millum trúgv og gerningar okkara. Gerningarnir avsløra okkum mangan, og teir visa at vit eru smákrístin, at vit ikki hava nakað at rísa okkum av. Vit eru menniskju, ið ikki vita, hvat tað vil siga at liva av náði. Vit halda, at vit eru fremri enn næstin, at vit hava krav upp á Guds tokka fram um tey, vit kalla syndarar. Vit gera mun á menniskjum, Vit halda, at vit kunnu gera krav upp á Guds náði. Men so er ikki.

Vit hava einki at krevja av Gudi. Og kristin verða vit ikki fyrr enn vit hava lært, at øll hava syndað, og at vit øll mega liva av Guds náði.

Svikaprofeturin prædikar ein orð-kristindóm, ein harri, harri-kristindóm, meðan einki sæst til gerningarnar. Vit halda, at vit sum kristin kunna vera

úti frá Gudi og ríki hansara.

Hitt góða træið ber góðar fruktir, og hitt ringa træið ber ringar fruktir. Vit eru doypt at hoyra kristi til. Døpur merkir byrjan, byrjan saman við hinum krossfesta og upprísna. Hja okkum kom trúgvin til seinni, sum vit gjørdust vaksin. Vit eru

fyri at liva eitt nytt liv í trúgv og í kærleika. Vit eru so sum kristin hitt góða træið. Og tað merkir, at Gud væntar sær nakað av okkum. Nevniliga tað, at vit stóðugt trúgva, elska og vóna. Tað er Luther sum sigur tað soleiðis: Góðir gerningar frelsa ongan, men ein trúgvandi ger góðar gerningar! So eru vit sett at vitna bæði í orðum og í gerningum. Men — sum vit søgdu — vit eru smákrístin. Vit liva ikki upp til kalla okkara. Og tí mega vit hvønn dag venda aftur til Guds náði. Venda aftur til Guds gerning á Golgata, og tað vil siga, venda aftur til altarbordið fyri at mottaka fyrigeving syndanna og ævigt liv. Bert við krossins fót er náði at finna.

Og náði hava vit øll brúk fyri. Vit eru menniskju, ið ikki megna at vinna Guds tokka við gerningum. Men vit mega øll koma niður á jørðina og biðja tollarans bøn: Gud náði meg syndara! Og stórt longur koma vit ikki so leingi vit liva í hesum heimi. Vit liva sum kristin av dópsnáðini. Gud hevur tikið okkum til náði. Og uttanum hesa náði koma vit ikki. So verða vit hvønn dag send út í livið at liva kærleikans liv.

Prædikan hevur til uppgávu at «draga okkum til náðina» hvønn dag og hvørja ferð vit koma saman um orðið. Vit megna ikki sjálv, men Gud ger okkum sterk, andin ger okkum sterk. Svikaprofet-

«Avgudarnir elska ikki. Teir harafturimóti revsa og dæma. Og teir eru mismunnarleysir. Hja skurðgudunum er eingin miskunn og náði! Hja teimum ræður reglan: Eyga fyri eyga og tonn fyri tonn»

David Johannesen
í Sörvágs kirkju
á Vestanstevnu 1989

dupultmenniskju. At vit lata orðið galda, men ikki livið, ikki gerningarnar, men vit fara skeiv. Okkara orð gera okkum ikki betri í Guds eygum enn tey, vit halda vera syndarar og orættvis. Hja Gudi geldur miskunn og náði. Miskunn og náði eisini til næstan og til grannan.

Evangeliið í dag tekur okkum í skúla, í Guds skúla. Evangeliið vil læra okkum, at hja Gudi hava øll ein kjans. Her verður eingin útirstongdur frammanundan. Ikki so at skilja at tað ikki er munur á menniskjum, men so at skilja, at vit hava ikki loyvi at stongja nakran

sum doypt og trúgvandi staðfest í Guds náði. Vit eru góðtíkin, vit eru staðfest í náðini. Og tað merkir, at vit liva hitt nýggja livið saman við kristi í kærleika. Hitt góða træið er hin doypti og trúgvandi. Gud væntar sær nakað av honum. Ella rættari, Gud ger hann færan fyri at liva eitt nytt liv gerandi kærleikans gerningar. Teir gerningar, vit gera sum kristin, eru ikki okkara, men heilaga andans gerningar og verk. Sum doypt eru vit í kristi. Og tað merkir, at vit eru undir heilaga andans makt.

Andin ger okkum færan

David Johannesen, sóknarprestur:

— Vit mega sum kristin umseta trúna til gerningar

urin er hann, sum lærir ein annan veg til frelsu enn náðinnar veg. Sannleikin er tann, at vit øll eru skuldarar, og at vit ikki sjálv megna at sleppa av við skuldina. Bert kristi náði kann strika menniskjans skuld, kristi deyði og uppreisn. So vil evangeliið læra okkum at vera við tí góða orðinum, at vera miskunnsum og visa náði móti øllum menniskjum. At vera miskunnsum, ja tað hava vit grund til at vera, just tí at kristus er miskunnsumur móti okkum. Vit hava onga grund til at dæma næsta okkara, tí kristus dæmdi ikki okkum, men gav okkum nýggja vón og trúgv og kærleika. Hann gav okkum trúgv á faðirin og gav okkum boð um at elska næstan, sum er i neyð. Vit hava øll brúk fyri kærleika og at vera góðtíkin og elskað.

Vit eru menniskju, ið ikki «makta» livið sjálvi. Og tí hava vit loyvi til at byggja á Guds og kristi kærleika. Vit eru vitandi um at Gud elskar okkum við ófatilgum kærleika, og at Gud hjálpir okkum

at liva liv okkara, og at mæta teimum avbjóðingum sum koma. Vit hava loyvi til at kalla Gud faðir. Hetta er kærleiki hansara móti okkum, at vit verða kallað Guds børn. Faðir okkara á himni hevur umsorgan fyri okkum, og hann syrgir fyri at kærleikin sigrar. Tað er sermerkt fyri kristna Gud okkara, at hann er kærleiki og at hann elskar. Avgudarnir elska ikki. Teir harafturimóti revsa og dæma. Og teir eru mismunnarleysir. Hja skurðgudunum er eingin miskunn og náði, hja teimum ræður reglan: Eyga fyri eyga og tonn fyri tonn. Og tí hava vit ongan kjans hja hesum gudum. Sannleikin er tann, at heimurin er fullur av gudum, men teir eru skurðgudar. Mammon er størsti avgudurin í heiminum í dag. Vit eru øll meir ella minni ávirkað av materialismuni. Vit vilja ikki standa aftanfyrir grannan, vit vilja hava alt tað, hann

Framhald á síðu 12